

[Hanne Andersen]

Takken for fire års godt og fornuftigt arbejde på Blågård er, at nu bliver der lukket ved en beslutning, der er truffet i hurtig og hast og for lukkede døre. Den demokratiske debat blev forhindret. Forhandling var ikke ønsket.

Nedlæggelsen af Blågård Statsseminarium ødelægger et sundt og velfungerende uddannelsesstilbud, et undervisningstilbud, unge står i kø for at få. Det er ikke noget, man behøver at rejse fra det øvrige land til. Unge i Københavns Amt ønsker det undervisningstilbud, der gives på Blågård.

Når man spiller poker eller roulet, er det almindeligvis ikke præget af fornuft. Det er lukningen af Blågård Statsseminarium heller ikke.

Dorte Bennedsen (S):

Baggrunden for, at jeg tager ordet her som privatist, er, at jeg i 1982 var ordfører for mit parti, da vi var igennem den daværende seminarierammenlægning og -nedlæggelse. Ministeren vil vide fra dengang, at det var en overordentlig stor og vanskelig sag med mange barske knuder i. Men sagen endte som bekendt bl.a. med, at Hellerup og Frederiksberg seminarier blev lagt sammen, og at ministeren fik bemyndigelse til at forhandle om en sammenlægning af Statsseminariet Emdrupborg og det private Blågård Seminarium. Disse forhandlinger lykkedes og endte med, at Blågård Seminarium overdrog værdier for ca. 30 mio. kr. til staten.

Nu er det vel oplagt for enhver, at man ikke ud i al fremtid kan garantere nogen mod ændringer. Men for alle os, der var involverede i forhandlingerne i 1982, lå det klart i dagen, at de sammenlagte seminarier havde båret deres del af byrden, dersom det inden for en overskuelig fremtid skulle komme på tale at foretage yderligere ændringer.

Det erkender ministeren også indirekte, når han i bemærkningerne til nr. L 124 skriver:

»Erfaringerne fra sammenlægningen af Blågård Seminarium og Statsseminariet på Emdrupborg viser, at der ved forhandling mellem institutionerne kan findes rimelige og holdbare løsninger på de problemer, som opstår i forbindelse med en sammenlægning af institutioner.«

Enhver, der har fulgt denne sag, ved, at når det private Blågård Seminarium gik konstruktivt ind i forhandlingerne, var det, fordi det så, at på de præmisser, der var på bordet, kunne der fortsat drives seminarium. Efter at beslut-

ningen om sammenlægning var taget, gik studerende, lærere og andre personalegrupper ind i et stort arbejde for, at sammenlægningen skulle lykkes, for at finde – med ministerens ord – rimelige og holdbare løsninger. Jeg ved faktisk ikke i dag, om man skal le eller man skal græde. »Holdbare løsninger« – de skulle altså holde i fire år.

Jeg er ikke jurist, og jeg kan ikke vurdere de juridiske aspekter i, at staten tager imod en gave på 30 mio. kr. på den præmis, at der skal drives seminarium, og så få år efter nedlægger seminariet. Jeg kan ikke vurdere de juridiske aspekter, men jeg kan vurdere de moralske aspekter, og det ligger langt hinsides, hvad jeg forstår ved god moral, at tage imod en gave af den størrelse for i næste åndedrag at bryde forudsætningerne for gaven.

Jeg gad vidst, hvad den tidligere bestyrelse for det private Blågård Seminarium tænker og føler i disse dage. Er der nogen, der med sin sunde fornuft i behold tror, at bestyrelsen ville skænke staten 30 mio. kr., hvis den havde drømt om, at den selv samme minister fire år efter ville nedlægge Blågård Seminarium?

Ved andenbehandlingen den 16. december 1982 sagde ministeren:

»Angående Blågård er der tale om et tilbud, et meget godt tilbud, som vi oven i købet ved med næsten 100 pct.s sikkerhed bliver accepteret. Jeg mener ikke, vi derved generer Blågård Seminarium.«

Ministeren fik ret i sin antagelse. I tillid til tilbudsgiverne tog det private Blågård Seminarium imod tilbudet og overlod 30 mio. kr. til dem for at sikre seminariedriften.

Blågårds tidligere bestyrelse må i dag sidde med en betydelig frustration over, at de blindt troede på de løfter, som blev givet dem. Løfterne blev givet af de nuværende regeringspartier, Kristeligt Folkeparti, CD og Socialdemokratiet. Men sådanne løfter kommer man øjensynligt uden om ved som De Konservative, De Radikale og Venstre at få en ny ordfører, som så med hr. Brøndums ord kan sige: Hvad der er givet af løfter, ved jeg ikke noget om, det kender jeg ikke noget til – som det lød her tidligere på dagen fra denne talerstol. At hr. Brøndum øjensynlig ikke har gidet bruge tid på at sætte sig ind i forudsætningerne, er ikke en brugbar eller acceptabel undskyldning for at . . .